

Poetul

Stefan Doroftei Doimaneanu

Pe margine de toamnă, la masa lui de scris,
În aspre judecăți, însingurat în vreme,
Un arhitect al vorbei, transpune-n manuscris
Cuvinte și reflecții, schițate în poeme.

Afară vântul urlă, copacii-s răvășiți
Ploaia se varsă-n trombă prin parcuri și alei,
Stau hulubei și grauri sub streășini, ciufuliți,
În mintea lui aprinsă, se-ngrămădesc idei.

El vede primăvara zburdând printre grădini,
Iubirea, ce așteaptă iubire și alint,
Cum dorurile cântă tristeti la paladini,
Iar florile-s ucise de cei ce-ntruna mint.

Aude cum zefirul adie prin frunziș,
Cum așteptări pe jar, se plâng de nerăbdare,
Aude glasul lumii când stă în curmeziș
La-nfometări și jugul elitelor murdare.

Simte cum doare viața, în întregimea ei,
Trimite salutări divinului din ceruri,
Se roagă pentru semenii, se roagă pentru cei
Ce soarta îi lovește cu fulgere și geruri.

Se caută pe sine în cerul adormit,
În introspecții-adânci încearcă să se vadă,
Este un om de-viață, ce a și pățimit,
În scurta-i aventură prin lumea de zăpadă.

Pe piscuri a urcat, a cunoscut declinul,
A transformat cu gândul trecutul în prezent,
În har încătușat, și-a scos din suflet spinul,
Și s-a-nrobit în stihuri ca un cirac fervent.

Iar gândurile lui, străbat nemărginirea
În degustări de verbe, din fructele cerești,
Doar amintiri de vis îi fabrică privirea,
Când el se reîntoarce în cartea cu povești.